

Bayer Zsolt: Európa identitásai

2014 május 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Úgy voltam ezzel a dologgal, mint az egyszeri székely ember, amikor kijött a Csillagok háborújáról: „Hát fiam, tudod, ezt az egészet én akkor sem hiszem el...” Pontosan így néztem szombaton az eurovíziós dalverseny döntőjét. Néztem, de nem hittem el. Pedig láttam – csak azt nem tudtam, mit látok.

Ezzel meg úgy voltam, mint a másik székely öreg, valahol a Gyimesekben, ahol él a fekete székely. A fekete székely meg úgy lett, hogy mindjárt Ceausescu kivégzése után egy helyi menyecske kikeveredett Amerikába, New Yorkba cselédnek, aztán ott egy bronxi fickó megcsinálta, szült egy gyereket, azt meg még csecsemőként hazavitte. A kicsike szépen felnőtt, odafent a Gyimesekben, aztán úgy tizennyolc éves formaként, székely harisnyásan, kicsike, ügyes lajbiban ivott a kis fekete, gyapjas hajú gyerek a kocsmában, egy öreg székely meg szintúgy ott ivott, aztán ahogy fogyott a köményes, úgy nézte egyre furcsábban az öreg a fiatalembert. Végül aztán csak nem bírta tovább, és odaszólt: „Te, gyerek! Aztán miféle fajta vagy te...” Az meg nagyon megmérgeződött, és indulattal, büszkén felelt: „Hát mi vónék? Ejsze, székely vagyok, vagy mi...” Az öreg elcsöndesedett. Meredt bele a poharába, és inkább csak úgy magának dörmögte, alig hallhatóan. „Értem, értem én. Csak azt nem tudom, akkor én mi a lóf... vagyok...” Imigyen néztem tegnap az összeurópai dalversenyt, s benne a szakállas nőt.

Illetve férfi volt az, csak női ruhában. De mégsem lehetett férfi, mert erősen ki volt festve, volt szempillája meg mőkörmö, szóval valójában nő akart lenni. De ha nő akart lenni, akkor miért volt szakálla? Már ezekből a kérdésvetésekből is látszik, hogy elszállt felettem az idő.

Olyan lettem, mint az egyszeri nyuszika, aki ment, mendegélt az erdőben, és egyszer csak találkozott egy addig

sosem látott lénnel. Illendően köszöntötte: „Szervusz! Én vagyok a nyuszika, hát te ki vagy...?”, „Én vagyok a farkaskutya...” „Farkaskutya...? Az meg hogy lehet...?”, „Édesanyám farkas volt, édesapám kutya, én lettem a farkaskutya...” A nyuszika illedelmesen elköszönt, és ment tovább. Egyszer csak találkozott egy másik lénnel. „Szervusz! Én vagyok a nyuszika, hát te ki vagy...?”, „Én vagyok az öszvér...” „Öszvér? Hát az hogy lehet...?”, „Édesapám ló volt, édesanyám szamár, és én öszvér lettem.”

A nyuszika kicsit még csodálkozott, de azért csak elindult tovább. És akkor találkozott egy egészen, igazán különös, különleges lénnel. „Szervusz! Én vagyok a nyuszika, hát te ki vagy...?” „Én vagyok a paradicsommadár...” „Aha, értem... – mondta a nyuszika. – Tudod mit? Akkor te menj az anyádba!”

Ilyesmi érzés fogott el szombaton, miközben bámultam a szakállas nőt. Conchita Wurst a szakállas nő (a paradicsommadár) neve. Magyarul? a Kolbász Conchita – ami szép, beszél? név. És Európa imádta Kolbász Conchitát. Rjögve szavaztak rá, és Kolbász Conchita megnyerte a versenyt. Eközben Európa kifütyülte a dögös orosz ikreket. Mert Európa nagyon toleráns, de annyira azért mégsem... Beérett a gyümölcse a kretének munkájának. Emlékeznek még a német alkotmánybíróság nevezetes döntésére? „Az ember nem az, aminek születik, hanem aminek érzi magát.” Emlékeznek még a svédek komoly problémáira, a férfiak ülve pisiléséről? És arra, hogy Svédországban a középiskolákban már van semleges nem? vécé is, hogy a Kolbász Conchiták is tudjanak hugyozni valahol... Igen, barátaim, most végre valóban eljött a szép, új világ! Ott állt szombaton este ez a Kolbász Conchita a színpadon, arany színű estélyiben, m?kormökkel, m?szempillákkal, kifestve, szakállal, és énekelt nekünk valami szart a F?nixről. Énekelt női hangon, női gesztusokkal, végig affektálva. Aztán várta a szavazás végeredményét. Amikor már látható volt, hogy gy?zni fog, Kolbász Conchita ájuldozott, kezét szakállas arca elé kapkodva pihegett, sírt, meresztgette szeméit, nézett az égre, affektált, manírokat pufogatott, és annyira m?, annyira gennyes és undorító volt, hogy ökölbe szorult az ember keze. Európa pedig csak szavazott és szavazott, Kolbász Conchitára, mert Európa úgy érezte, muszáj megmutatnia, mennyire toleráns. Conchita gy?zött. Egy kedves barátom értelmezése szerint: „Európa szavazott a dögös sz?ke svéd nőre meg a bögyös lengyel csajokra, aztán a számítógépszobák mélyén kibuherták nyertesnek az undorító, tehetségtelen osztrák, szakállas nénit.” Egy másik barátom pedig imígyen értelmezett: „Tudod, a lengyel csöcsös mosón?k mellé kellett egy antitézis.”

Remélem, nekik van igazuk. Remélem, tényleg nem Európa szavazott erre. Bár sajnós nem vagyok biztos benne. Mindenesetre most úgy tizenöt évig nem nézek eurovíziós dalversenyt. Aztán tizenöt év múlva már az is megtörténhet, hogy egy paradicsom fog gy?zni. Eredetileg férfinak született, de paradicsomnak érezte magát, hát átoperálták. Cuki kis paradicsom áll majd a színpadon, Ketchup Toszolda lesz a m?vészneve. A másik lehetőség, hogy egy rövid, sz?ke hajú fiú nyer majd, aki nosztalgikus dallal fog gy?zni: Tomorrow belongs to me; ez lesz a dal címe. Egy régen elfeledett filmből, a Kabaréból. Akár a paradicsom, akár a sz?ke srác gy?z majd, azoké a felel?sség, akik miatt most Kolbász Conchita a sztár. Hogy mennének az anyjukba...

Bayer Zsolt – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
